

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: V. O., nar.,
státní příslušností Ukrajina,
bytem v ČR ,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-104860-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-13109-21/ZM-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že zaměstnavatel žalobce je nespolehlivý ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce namítl, že v řízení před správním orgánem I. st. byla porušena jeho procesní oprávnění. Bylo mu odňato právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, případně jiným způsobem reagovat na obsah spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). Žalovaná tento nezákonný postup aprobovala. Žalobci byla usnesením správního orgánu stanovena lhůta 10 dní pro seznámení se s podklady a vyjádření se k nim, která počala běžet v den doručení 27. 3. 2023. Tehdejší zmocněnec žalobce se s podklady seznámil dne 5. 4. 2023 a do protokolu uvedl, že se chce k podkladům vyjádřit písemně během 30 dní. Správní orgán však nevyčkal, žalobce neuvědomil o tom, že jím avizovanou lhůtu nebude respektovat ani nestanovil lhůtu kratší a o 8 dní později vydal rozhodnutí, kterým žádost zamítl. Žalobce tak neměl reálně možnost se k podkladům smysluplně vyjádřit po jejich prostudování. Žalobce dále poukázal na to, že důvodem zamítnutí byla nespolehlivost zaměstnavatele ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, z důvodu, že zaměstnavatel žalobce má dluh u Veřejné zdravotní pojišťovny a Pražské správy sociálního zabezpečení. Dle žalobce nízká výše zmíněného dluhu napovídá, že šlo spíše o administrativní pochybení, situaci proto bylo možné řešit zaplacením nedoplatku. Cizinec přitom zpravidla nemá možnost se o takovémto problému dovědět dříve než právě při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž je téměř nemožné na takové zjištění reagovat ihned, neboť primárně na něj musí reagovat zaměstnavatel daného cizince. Právnímu zástupci žalobce je z jeho praxe známo, že v obdobných případech se skutečně často jedná o nedopatření, které je promptně napraveno zaplacením dlužné částky. Žalobce dále nesouhlasí s právní argumentací žalované ohledně vyjádření tehdejšího zmocněnce žalobce do protokolu, kdy tento uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří ve lhůtě 30 dní. Žalobce uvedl, že v odvolání namítal, že výše uvedené lze považovat za žádost o prodloužení lhůty, s čímž žalovaná nesouhlasila, avšak její závěr je podle žalobce nesprávný. K tomu poukázal na § 37 odst. 4 věty první správního řádu, § 37 odst. 1 správního řádu, § 37 odst. 2 správního řádu. I kdyby zákon odůvodnění stanovil jako náležitost žádosti o prodloužení lhůty, nemohl by správní orgán takové podání bez dalšího ignorovat. Z § 37 odst. 3 správního řádu, vyplývá obecná povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění vad podání. Správní orgán však žalobce k odstranění vady podání spočívajícího v doplnění odůvodnění nevyzval. Dále je právnímu zástupci žalobce z praxe známo, že Ministerstvo vnitra standardně umožní účastníkům se vyjádřit, pokud při seznámení se s podklady uvedou, že se vyjádří písemně v určité lhůtě. V praxi se rovněž stává, že Ministerstvo vnitra s lhůtou nesouhlasí či ji považuje za nepřiměřeně dlouhou, přičemž o tomto vyrozumí účastníka řízení (či právního zástupce) a lhůtu prodlouží, popřípadě stanoví novou lhůtu přiměřené délky dle vlastního uvážení. Postup správního orgánu by měl v každém případě odpovídat § 4 správního řádu. Správnímu orgánu ani marné uplynutí lhůty, kterou žalobci stanovil pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nebránilo mu stanovit lhůtu novou, když bylo zřejmé, že žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil a chtěl využít možnosti se k nim vyjádřit.
3. Dále žalobce namítl, že se správní orgán I. stupně nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život, jeho manželky a 3 dětí, ačkoliv mu taková povinnost plyne z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán také opomněl zohlednit aspekt nejlepšího zájmu nezpl. dítěte ve smyslu § 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán se ani nepokusil se těmito aspekty zabývat, ačkoliv již ve formuláři pro podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty žalobce uváděl, že tito členové jeho rodiny s ním sdílí společnou událost na území ČR. Žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského u v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81. Namítl,

že správní orgán má povinnost účastníku řízení poskytnout explicitní signál, že jeho žádost bude zamítnuta a požádat jej, aby uvedl okolnosti rozhodné pro posuzování přiměřenosti. Správní orgán I. stupně takový signál neposkytl a žalobci nezákonným postupem znemožnil, aby skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedl sám z vlastní iniciativy, přičemž toto vše v situaci, kdy žalobce ve formuláři žádosti uvedl, že má na území manželku a 3 malé děti. Dle žalobce je paradoxní, že se žalovaná neztotožnila s argumentací žalobce ohledně nesprávného procesního postupu správního orgánu I. stupně, kterým připravil žalobce o možnost se vyjádřit, a odmítla námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce s poukazem na to, že žalobce v řízení netvrdil skutečnosti svědčící o tom, že by rozhodnutí mohlo být nepřiměřené.

4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že nespolehlivost zaměstnavatele žalobce byla prokázána spisovým materiálem, přiměřenost dopadů rozhodnutí byla zhodnocena na základě známých skutečností.
5. Ze správního spisu vplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dne 20. 2. 2023 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.
7. Správní spis dále obsahuje sdělení České správy sociálního zabezpečení ze dne 10. 3. 2023 potvrzující, že u zaměstnavatele žalobce je evidován nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému ve výši 18 310,17 Kč. Dále je obsaženo sdělení Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ze dne 14. 3. 2023, dle kterého nebyl zaměstnavatel žalobce ke dni 10. 3. 2023 bezdlužnou osobou. Dle sdělení Finančního úřadu pro h. m. Prahu ze dne 15. 3. 2023 nebyl u zaměstnavatele žalobce evidován ke dni 14. 3. 2023 nedoplatek na daních.
8. Dne 20. 3. 2023 bylo správním orgánem I. st. vydáno usnesení, kterým byla žalobci určena lhůta k seznámení s podklady včetně možnosti vyjádřit se k nim, navrhopvat důkazy či jiné návrhy, a to 10 dnů od doručení usnesení, nejdříve však od 27. 3. 2023.
9. Dne 5. 4. 2023 se zmocněnec žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělil, že se písemně vyjádří do 30 dnů.
10. Dne 13. 4. 2023 bylo vydáno rozhodnutí č. j. OAM-13109-21/ZM-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že zaměstnavatel žalobce je nespolehlivý ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
11. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Námitku žalobce, že bylo porušeno jeho procesní právo, kdy má za to, že mu bylo odňato právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, soud důvodnou neshledal.

14. *Podle § 36 odst. 3 téhož zákona nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.*
15. *Podle § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
16. *Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být obrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.*
17. *Podle § 39 odst. 2 téhož zákona lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.*
18. *Soud se neztotožňuje s tím, že by zmocněncem avizované sdělení, že se písemně vyjádří do 30 dnů mělo být bez dalšího považováno jako žádost o prodloužení lhůty. Správní spis obsahuje mj. usnesení ze dne 20. 3. 2023 doručeno tehdejšímu zmocněnci žalobce 23. 3. 2023. V tomto usnesení byla žalobci určena lhůta k seznámení s podklady včetně možnosti vyjádřit se k nim, navrhopat důkazy či jiné návrhy, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení, nejdříve však od 27. 3. 2023. Žalobce byl rovněž tímto usnesením řádně poučen o možnosti podat proti němu odvolání, což neučinil. Žalobce se proti stanovené lhůtě k seznámení s podklady nijak nebránil, kdy naopak se v této lhůtě k seznámení dostavil jeho zmocněnec. Ve správním spise je obsažen protokol o seznámení s podklady ze dne 5. 4. 2023 podepsaný tehdejším zmocněncem žalobce. V protokolu zmocněnec potvrdil, že se chce s podklady seznámit a vyjádřit se k nim, přičemž k tomu sdělil úmysl vyjádřit se písemně do 30 dnů. Dne 13. 4. 2023 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce. Dne 27. 4. 2023 bylo správnímu orgánu I. st. doručeno odvolání žalobce spolu s informací o převzetí právního zastoupení nynějším právním zástupcem.*
19. *Žalobce nijak neprokázal odlišnou tvrzenou praxi správního orgánu spočívající ve vyhovění delší lhůty k vyjádření. Je nutné vnímat odlišná východiska vyhošťovaného cizince a správního orgánu. Zájem státu je co nejdříve zabránit pobytu cizinci v případě naplnění zákonného předpokladu. Naopak je v zájmu cizince prodloužit délku jeho pobytu. Při konfliktu zájmů je třeba přihlídnout k okolnostem věci. Důvodem zániku pobytového oprávnění byl dluh zaměstnavatele vůči VZP a PSSZ, proto pouze uhrazení dluhu mohlo být relevantní okolností s účinkem na rozhodnutí ve správním řízení. K uhrazení dluhu však během správního řízení nedošlo, nedošlo k němu ostatně ani dosud, tedy i po uplynutí požadované lhůty 30 dnů. Případné poskytnutí lhůty 30 dnů by nemělo vliv na právní postavení žalobce, neboť rozhodný skutkový stav – dluh za odvody na zdravotní a sociální*

pojištění trval a nadále trvá. Účelem řízení dle s. ř. s. není dohled na procesní čistotě správního řízení, ale ochrana práv účastníků, jakkoli mnohdy procesních. Čemuž odpovídá i žalobcem uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 69/2014 – 68, kdy správní orgán nepřihlédl k dalšímu tvrzení po stanovené lhůtě k doplnění rozkladu, ale před vydáním rozhodnutí. Lze se ztotožnit se žalobcem v tom, že správnímu orgánu nic nebránilo stanovit novou lhůtu, ale zároveň mu nic nebránilo tak neučinit a hlavně nic (zákon, obsah podání žalobce, okolnosti případu) mu takovou povinnost neukládalo. Žalobce se ve svém důsledku nedomáhá takové ochrany, domáhá se pouze prodloužení správního řízení za účelem zajištění pobytového oprávnění. Zároveň žalobce v žalobě neuvádí, jaké rozhodné tvrzení hodlal sdělit v požadované lhůtě nebo předložit důkaz, aniž by žalovaná k tomu přihlédla.

20. Žalobce sice tvrdí, že nízká výše dluhu jeho zaměstnavatele svědčí o toliko o administrativním pochybení zaměstnavatele, ale zjevně tomu tak nebylo, jestliže dosud nedošlo k nápravě, přičemž o existenci dluhu se žalobce dozvěděl nejpozději při seznámení s podklady, nicméně z protokolu o seznámení s podklady dne 5. 4. 2023.
21. Co se týče námitky, že nebyly dostatečně posouzeny dopady rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, soud ani tuto jako důvodnou neposoudil. Správní orgán I. st. se přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce sice nezabýval, nicméně žalovanou bylo toto pochybení napraveno.
22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že z ustálené judikatury vyplývá, že správní orgány jsou povinny posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků vždy, pokud ji cizinec namítá, a to s ohledem na mezinárodní smlouvy, kterými je Česká republika vázána, zejm. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit. Dále poukázala na to, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nevzněl námitku nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ze spisového materiálu nevyplývalo, že by rodinné poměry žalobce vybočovaly z běžné situace. Na území České republiky pobývá jeho manželka a děti, a to na základě dočasné ochrany udělované podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace. Dle žalované lze připustit, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřený. Nebýt skutečnosti, že žalobcův zaměstnavatel je ve smyslu § 178f odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nespolehlivý, nedošlo by ani k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2021, což s ohledem na jeho věk nepředstavuje zásadní dobu jeho života. Důsledkem napadeného rozhodnutí tak bude pouze dočasná ztráta možnosti pracovat na území České republiky, avšak pokud žalobce využije možnosti podat žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace dne 24. 2. 2022, a bude-li mu vyhověno, má poté možnost si požádat o vydání pracovního povolení. V případě žalobce žalovaná nenalezla důvod pro spuštění extraterritoriálního účinku Úmluvy, neboť nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do jeho soukromého a rodinného života žalobce, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce má možnost s ohledem

na vojenský konflikt na Ukrajině setrvat na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, o něž může požádat. Jeho rodinní příslušníci, tj. manželka a děti, dle informací uvedených v Informačním systému cizinců pobývají v současné době na území České republiky v režimu dočasné ochrany. Vzhledem k této skutečnosti může žalobce také ve smyslu § 51 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců podat žádost o pobyt za účelem dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny. V případě, že je účastník řízení držitelem biometrického pasu, je oprávněn na území České republiky pobývat přechodně bez víza.

23. Soud vzhledem k uvedenému uvádí, že žalovaná napravila pochybení správního orgánu I. st., který k posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí neuvedl ničeho, tím, že do napadeného rozhodnutí zařadila i úvahy ohledně těchto dopadů.
24. Žalovaná ohledně svých závěrů vycházela z obsahu správního spisu, bylo konkrétně zohledněno, že žalobce má na území ČR manželku a děti, kdy tito zde pobývají na základě dočasné ochrany. Dále žalovaná uvedla, že žalobce na území ČR pobývá od roku 2021, tedy nikterak zásadně dlouhou dobu. Dle žalované sice napadené rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce dopad mít nepochybně bude, avšak nikoli nepřiměřený. Žalobcem nebyly zmíněny žádné rodinné poměry, které by vybočovaly z běžné situace, dle žalované si žalobce rovněž může i v případě dočasné ztráty pracovního oprávnění požádat o vízum za účelem strpění (či jiný typ) a vyřídit si po jeho získání vydání pracovní povolení.
25. Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. Zjištěné poměry žalobce zmíněné žalovanou v napadeném rozhodnutí odpovídají informacím uvedeným žalobcem, tj. že zde má manželku a děti. Žalobce nezmínil žádné výjimečné skutečnosti v tomto směru. Soud považuje zhodnocení provedené žalovanou za adekvátní a vzhledem k okolnostem případu dostačující. Jakkoli je pravdou, že v důsledku napadeného rozhodnutí žalobce dočasně ztratí možnost vykonávat pracovní činnost, a tedy i život rodinu, nejedná se o trvalý stav, neboť žalobce může k získání nového pracovního povolení využít postup uvedený žalovanou, tedy požádat o vízum za čelem strpění, případně jiný žalovanou uvedený typ víza, a poté si vyřídit i pracovní povolení.
26. K námitce vztahu k první žalobní námitce, tedy že žalobci nebylo dostatečně umožněno se vyjádřit ke svým soukromým a rodinným vazbám z důvodu, že mu nebylo umožněno se vyjádřit ve zmocněncem avizované 30denní lhůtě, soud uvádí, že žalobce v žalobě nijak blíže neoznačil, které skutečnosti týkající se jeho poměrů měl v úmyslu správnímu orgánu k podkladům ještě dále sdělit. Jak soud uvedl, rodinné vazby byly dostatečně zjištěny, kdy nebyla v tomto ohledu zjištěna žádná mimořádnost. Účelem ochrany před nepřiměřeným zásahem do rodinného života je určitá intenzita následku takového zásahu. Pouhý pobyt rodinných příslušníků a případná vyživovací povinnost vůči členům rodiny takovou okolností bez dalšího není.
27. Žalobce namítá, že již v žádosti uvedl, že má na území manželku a 3 děti, proto je závěr žalované o absenci jeho tvrzení v rozporu s obsahem správního spisu. Soud je však opačného názoru než žaloba. V žádosti ze dne 20. 2. 2023 sice žalobce uvedl, že má manželku a 3 děti, avšak u všech uvedlů bydlíště na Ukrajině, aniž by v odvolání v tomto směru zmínil, že děti s manželkou nadále žijí v ČR. Ostatně v odvolání neuvedl, že by v případě vycestování na Ukrajinu musel žít s rodinou odděleně, pouze namítal nemožnost získávat příjem, což by

odpovídalo pobytu dětí a manželky na Ukrajině. Zásah do rodinného života je nutné posuzovat ve smyslu následků rodinného života na území ČR a nikoli keonomických důsledků v zemi původu.

28. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Praze dne 9. 10. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce